

CƠN ÁC MỘNG

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé ấn hành

Tháng 5/1989

(Kỳ 12)

Theo ánh mắt của Tư Bé, Ba Thẹo quay ra nhìn. Gã thấy một người trạc tuổi ba mươi lăm, dáng cao lớn, điển trai vừa dựng chiếc xe Cub rồi nhanh nhẹn bước qua cái cầu bắc trên hồ nước nhỏ để vào bên trong. Thu đã không quá lời khi mô tả con người này. Năm Thiện có cái dáng vẻ bề ngoài rất dễ gây cảm tình với cái miệng tươi và hàm răng trắng bóng. Vào trong tiệm, hắn nháy mắt với cô chủ rồi bước thẳng tới chỗ Ba Thẹo và Tư Bé đang ngồi bằng những bước chân tự tin, đàng hoàng. Chắc đây là một trong những địa điểm quen thuộc của hắn.

Khi Năm Thiện đã ngồi xuống, Tư Bé xoa xoa hai tay vào nhau, giới thiệu:

-Giới thiệu với anh Ba, đây là đại ca Năm Thiện.

Rồi hắn quay sang Năm Thiện:

-Còn đây là người mà em đã nói...

Năm Thiện khẽ gật đầu và nhìn thẳng vào mặt Ba Thẹo. Ba Thẹo chịu đựng ánh mắt ấy và cũng chăm chú nhìn lại. Nếu như không biết trước, thật khó hình dung kẻ đang ngồi trước mặt gã lại là một tên đại ca giang hồ có số má, một tay anh chị khét tiếng đang bị truy nã về tội giết người. Trong trường hợp này thì cái câu: “Trông mặt mà bắt hình dong” có thể không còn đúng nữa...

Những ý nghĩ đó lướt nhanh trong Ba Thẹo trong khi gã vẫn kiên cường hướng ánh mắt thẳng vào khuôn mặt của Năm Thiện. Cuộc thử sức lý lộn bằng những ánh mắt ấy đột ngột chấm dứt. Năm Thiện bỗng nhoẻn cười. Hắn quay sang nói với Tư Bé:

-Tôi tin ở chiến hữu mới này. Bản lĩnh lắm!

Tư Bé ngoác miệng cười để lộ những chiếc răng đen xỉn nhựa thuốc lá. Nhưng Ba Thệu thì vẫn lạnh như tiền:

-Bản lĩnh chỉ thể hiện trong công việc thôi, đâu phải ở quán nhậu!

Câu nói ấy nhận được sự tán thưởng bất ngờ.

-Đó, đó... thấy chưa - Năm Thiện vỗ vỗ vào vai Tư Bé - Chỉ có những người có bản lĩnh mới nói được như vậy...

-Nhưng tôi không đến đây để nghe những lời khen!

Câu nói đó làm tắt đi nụ cười trên khuôn mặt của cả hai đứa. Một thoáng im lặng nặng nề trôi qua. Trong đời mình, chưa bao giờ Năm Thiện phải nghe những lời ngang ngạnh như vậy. Nhưng hắn đã cố nén và chủ động hỏi sang chuyện khác:

-Nào, chú Tư - Hắn quay sang hỏi Tư Bé - Mừng hội ngộ, định cho chiến hữu nhậu gì đây?

-Có, có ngay mà...

Tư Bé nói và xăng xái quay lại phía quầy hàng. Từ khi Năm Thiện bước vào, cô chủ tiệm đã ở trong tư thế sẵn sàng. Nhận được ánh mắt của Tư Bé, cô ta đứng dậy với một mâm đồ nhậu đầy ắp.

Thoạt tiên, họ cụng lon trong sự im lặng. Cái không khí căng thẳng của phút vừa rồi vẫn chưa tan hết. Nhưng men bia đã làm thay đổi rất nhanh. Chỉ vài phút sau, Tư Bé đã bốc lên. Hắn bật nắp bia, rót thẳng vào cái miệng ngoác rộng và bật cười lên khe khẽ:

-Hai đại ca vô trăm phần trăm đi chớ? - Từ tốn vậy coi kỳ quá hen!

Năm Thiện nâng cao lon bia đưa tới trước mặt Ba Thệu:

-Nào, trăm phần trăm.

Họ cụng lon bia rồi uống cạn. Tư Bé vui vẻ vỗ tay:

-Uống vậy mới đã. Để rồi bàn công chuyện! Tranh thủ cùng tụi này

kiếm ít vốn đi anh Ba.

-Nhưng.. chú tính làm gì đã chớ? - Ba Thệu thận trọng hỏi lại.

-Thì bữa hôm em đã nói với anh Ba rồi. Lên biên giới chạy hàng. Nghe nói người ta đang rục rịch đóng cửa khẩu. Mình phải lẹ lên.

-Nhưng tôi không thông thạo, lại cũng chưa có kinh nghiệm - Ba Thệu băn khoăn.

-Kinh nghiệm con mẹ gì! - Năm Thiện đột ngột xen vào - Cái quan trọng nhất là phải có gan. Chỉ cần vậy thôi!

-Nhưng tôi sẽ phải làm gì? - Ba Thệu nhắc lại câu hỏi.

-Dĩ nhiên là tụi tôi không mời ông đi chơi! - Năm Thiện nhếch mép cười - Nhưng đừng ngại. Việc không có chi nguy hiểm cả! Đại khái là tụi mình qua biên giới nhận hàng. Đã có mối đón sẵn. Rồi tụi mình tìm cách vận chuyển trót lọt về thành phố. Vậy đó. À, mà ông biết lái xe hơi chớ?

-Không - Ba Thệu thành thật - Tôi chỉ rành chạy xe máy...

-Không sao – Năm Thiện gật gật đầu – Nếu ngày một lên đường thì có vướng mắc gì không?

-Nhưng tôi sẽ phải chuẩn bị những gì? - Ba Thệu hỏi.

-Chỉ cần bản lãnh - Năm Thiện nhú mày, nhìn sâu vào mắt gã - Tụi này cần ông bạn cũng chính là ở cái đó thôi.

Trong khi đó, Tư Bé nhanh nhẩu bật nắp mấy lon bia mới:

-Xin chúc mừng cho sự hợp tác mới!...

Chương 7

Thu im lặng khi nghe Ba Thệu nói về cuộc nhậu và ý định hợp tác với bọn Tư Bé, Năm Thiện. Khuôn mặt xinh đẹp của cô thoát tối sầm lại. Mãi một lúc sau, cô mới hỏi được:

-Nhưng anh đã tính toán kỹ chưa?

-Có gì mà phải tính toán? Thì cũng phải có cách nào đó để giải thoát khỏi hoàn cảnh này chứ? - Ba Thệu nén một tiếng thở dài.

-Em đã biết quá rõ tụi nó. Em không tin chúng chỉ làm mỗi cái việc là chạy hàng đầu, anh à...

-Nghĩa là sao? - Ba Thệu ngạc nhiên.

-Lỡ rồi tụi nó rủ anh đi đâm chém, đi giết người thì sao đây?

Ba Thệu đột nhiên nổi cáu trước câu hỏi ấy:

-Đừng có suy nghĩ bậy bạ vậy chứ!

Thu cúi xuống để giấu những giọt nước mắt. Cô khẽ nói:

-Em đã có bầu...

Ba Thệu sững sờ. Gã cảm thấy hồi hận. Người đàn bà này đã lo lắng cho gã bằng nỗi lo lắng của người vợ đối với chồng trước khi bước vào một công việc nguy hiểm mà chưa biết kết quả sẽ ra sao? Và bây giờ họ lại bắt đầu có thêm những mối lo nghĩ khác nữa. Gã đặt tay lên vai Thu:

-Em phải tin ở anh. Anh đâu phải là loại người để cho tụi nó sai khiến làm bất cứ việc gì?

Nói xong, gã ngồi xuống cạnh cô và bắt đầu kể lại chuyện gặp ông chủ nhà. Chuyện ấy, gã đã định giấu để Thu không phải lo nghĩ. Nhưng đứng trước những tình huống như thế này, cần phải nói cho cô biết. Gã có buộc phải ra đi làm ăn với bọn Tư Bé, Năm Thiện thì cũng không phải vì cái máu phiêu lưu? Yêu cầu bất ngờ của ông chủ nhà, bây giờ lại thêm cái thai kia nữa... Rồi Thu cũng phải hiểu rằng có lẽ họ không còn cách nào khác. Cần phải có một giải pháp để thoát ra khỏi hoàn cảnh này. Khó khăn này chưa qua thì lại đã có những khó khăn khác ập tới. Họ đã bị đẩy đến trước những sự lựa chọn ngoài ý muốn của mình. Thu thở dài và gục đầu vào vai Ba Thệu:

-Ngày một anh đi à? Hôm nay em tính rủ anh qua chợ Bến Thành. Có người nói là đã nhìn thấy Út Bình ở đó...

Cũng trong thời điểm đó, ở căn phòng ngay bên cạnh, hai vợ chồng người cháu bà chủ nhà đang nói chuyện với nhau. Cô vợ ngồi trước bàn trang điểm đang nắn nót kẻ lại đôi mắt, còn người chồng ngả người trên ghế tựa hút thuốc lá. Trên chiếc bàn nhỏ là một chai rượu ngoại và đồ nhậu. Vẫn chăm chú nhìn vào gương, người vợ hỏi:

-Nhưng liệu tụi nó có xéo đi nhanh nhanh không?

-Ờ... thì chắc cũng phải ít ngày nữa - Người chồng nói chậm rãi - Thời buổi này, không có tiền nhiều, kiếm được một chỗ ở, đâu có dễ?

-Mẹ, đã nghèo lại còn sỹ diện hão! - Người vợ bực dọc - Người ta dúm tiền vào tay, còn làm bộ!

-Thì tụi nó cứ việc nghèo - Người chồng nhếch mép cười khẩy - Hồng có ai ngăn hết!

-Hay là tụi nó muốn đòi nhiều hơn? - Người vợ hỏi và quay ngoắt lại.

-Có lẽ hồng phải vậy đâu - Người chồng lắc đầu - Coi mặt thằng chả lý lợm nhưng coi lại có vẻ thiệt thà...

Người vợ “hứ” lên một tiếng:

-Anh dễ tin người quá hen? Thằng chả là đối tượng hình sự ở tù về mà anh dám khen là thiệt thà?

Người chồng thông thả giải thích:

-Thằng chả đang tính lên biên giới chạy hàng... Còn con vợ thì đang đi bán hàng rong ngoài phố. Lâu nay qua theo dõi, thấy tụi nó cũng không thuộc loại chôm chia, ăn cắp vặt!

-Tụi nó chôm chia rồi về đây báo cho anh biết sao? - Người vợ vẫn không chịu - Chừng nào còn thấy cái bản mặt của thằng chả ở trong khu nhà này, tôi không thể yên tâm được!

Một thoáng im lặng rồi cô ta chuyển sang chuyện khác:

-Còn ý lão Tư Nghị thì sao?

-Ông ấy trả lời dứt khoát rồi. Từ ngày cô vợ vượt biên với thằng bò cũ, ông chán đời nên không có tha thiết với xe cô nữa.

-Nhưng giá cả ra sao chứ?

-Thì cũng vẫn như trước thôi...

-Như vậy là mắc - Người vợ bực bội - Lẽ ra còn có thể bớt được mấy chỉ nữa. Anh chịu để thằng chả chặt đẹp vậy sao?

-Nhưng ông lo toàn bộ thủ tục mua bán? - Người chồng đột nhiên gắt lên - Cũng phải biết điều chút chứ!

-Vậy bao giờ lấy xe? - Người vợ hỏi sau một thoáng im lặng.

-Cứ chờ ít ngày nữa. Mà bây giờ có mang xe về cũng phải để ngoài sân. Dù tụi nó có dọn đi thì cũng phải sửa sang mới cho xe vô ra dễ dàng được.

Đó là điều không cần phải bàn cãi. Người vợ đứng lên khỏi bàn trang điểm và vào phòng trong thay quần áo. Người chồng cũng đứng dậy. Anh ta đẩy chiếc xe máy Dream II ra sân rồi quay vào mặc quần áo. Sau khi đã căn dặn chị giúp việc trông nom nhà cửa cẩn thận, họ đi ra. Trước khi ngồi lên xe máy, cả hai người đều đeo lên một chiếc kính mát lớn che kín cả khuôn mặt.

Trong hẻm có một thằng bé trạc mười bốn, mười lăm tuổi với cái mũ bằng vải bò sùm sụp che khuất mặt đang lúi húi bên đống rác. Khi đã đi qua nơi nó đứng, người vợ nói với chồng:

-Thằng nhỏ này trông quen quen?

-Ừa, thì nó vẫn thường vô đây bới rác mà...

Người vợ ngoái lại nhìn. Thị bắt gặp ánh mắt của thằng bé đang nhìn theo.

-Hình như nó theo dõi tụi mình! - Thị vỗ vào vai chồng - Hay là nó tính ăn trộm?

-Lạ thật! - Người chồng sảng giọng - Nhìn ai cũng cứ nghĩ là chôm chia với trộm cắp! Thôi câm mẹ cái miệng lại đi!..

Vừa nói, anh ta vừa văng tục rồi tăng ga. Chiếc xe lao ra khỏi hẻm và hòa nhập vào dòng người xe đông đúc trên phố. Khi thấy chiếc xe máy đã ra khỏi hẻm, thằng bé rời đồng rác rồi thông thả đi sâu vào bên trong. Vừa đi, nó vừa ngó nghiêng hai bên như đang tìm kiếm cái gì. Bất chợt, nó bỗng cúi khom người xuống rồi nép vào một ngách nhỏ. Đó là lúc Thu đẩy xe hàng từ bên trong đi ra. Thằng bé lặng lẽ nhìn theo cho đến khi cô đi khuất sau một khúc lượn. Trong đôi mắt ngời sáng của nó thể hiện một tâm trạng vừa ngạc nhiên, vừa mừng rỡ.

Nó chính là Út Bình - đứa em mà Thu vẫn đang hoài công tìm kiếm.

Sau khi đã nhìn kỹ như để ghi nhớ căn nhà nơi Thu ở, Bình cũng thông thả quay trở ra.

(Còn nữa)

Đức Dũng